

Hoàng Ngọc

Hoa Khế

Tít... tít... tít...

Em loay hoay mãi, bấm hết nút này đến nút khác. Bị treo máy rồi, phải làm sao đây? Em bất lực nhìn cái máy vi tính. Đến cái vật vô tri này cũng cố tình làm khổ em nữa sao? Một mình anh thôi cũng quá đủ rồi...

Không! Không được nhắc đến anh nữa, em phải tự xoay xở một mình. Em tắt máy, khởi động lại. Giá như những gì thuộc về anh nằm trong một thư mục nào đó, em sẽ "dir" tất cả ra một lần cuối cùng. Sau đó, nhấn lệnh "del", thế là hết. Em dừng lại trước màn hình. "Are you sure?". Em có hối tiếc không khi tất cả rồi sẽ trở thành một thư mục rỗng?

Đám con gái nhìn theo em, thích thú trước một hiện tượng lạ. "Ủa, bữa nay ông đâu mà bỏ đi một mình vậy cà?". Em thản nhiên bước đi trước những con mắt xé nét, giễu cợt. Em đã quen rồi, có khi em còn cảm thấy tự hào nữa. Có tiếng xe thẳng sát bên em. "Lên mình chở về!". Em lắc đầu. "Cảm ơn!". Ai có thể thay thế được anh?

Bây giờ em mới biết đã lệ thuộc vào anh quá nhiều. Lúc nào anh cũng ở bên cạnh em, chiều chuộng em. Từ những ngày thơ ấu, đưa

đón em mỗi ngày đến lớp. Trước mắt thiên hạ, định mệnh đã ghép hai đứa thành một đôi. Anh khác với mọi người, hai tiếng “bé con” dễ thương anh dành cho em đủ để thay thế cho những lời ngợi khen, cổ vũ. Em sung sướng lắm, em bằng lòng với những gì mình có. Cho đến một ngày, anh đã giới thiệu em với một người con gái khác. “Bé con của anh”. Em bàng hoàng nhận ra với anh em mãi mãi là một con bé ngu ngơ, thích được nuông chiều. Phải, em còn ngây thơ lắm, em chỉ biết nhìn sự việc bằng cảm tình mà thôi(!).

Lang thang mãi rồi em cũng dừng lại ở đây, góc vườn tuổi thơ của chúng mình. Cây khế bây giờ đã lớn lắm rồi, anh còn nhớ không. Khi nó mới có trái đầu tiên hai đứa trông đợi từng ngày, đến nỗi em đã nằm mơ thấy được cắn vào trái khế vàng tươi, ngọt lịm. Và rồi, chẳng đợi được đến lúc khế chín. Anh hái xuống cắn một miếng, đưa cho em với nét mặt tỉnh bơ. “Ngọt, ngọt”. Em giận dỗi quăng trả trái khế cho anh. Khế của anh ngọt lắm đó, ngọt đến tê cả đầu lưỡi và ê hết hai hàm răng của em (!). Những bông hoa tím tím trên cành đang đưa những cái miệng nhỏ xíu, xinh xắn, cố tình trêu tức em. Chúng vô tư lắm, như chẳng hề gây ra lỗi lầm gì...

Phải rồi những bông hoa tươi thắm dễ thương kia chẳng có lỗi lầm gì. Chỉ tại em quá dỗi đại khờ cắn vào một trái khế xanh để xuất đời không quên vị chua của nó!

Em cuối nhạt một chút tím đã sậm màu còn vương trên mặt đất, ngậm ngùi. Những bông hoa này mới hôm nào còn tươi tắn, cười cợt với em, giờ đây đang thu mình lại, rã rời.

Chúng đã phải đánh đổi cuộc đời tươi đẹp của mình đó anh, tiếc

thay, chẳng thể tạo ra những trái khế ngọt ngào...

Hoàng Ngọc

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003